

Arrest

nr. 141 599 van 24 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, van Duitse nationaliteit, op 20 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat G. DEBANDT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 20 mei 2014 in naam van hun minderjarig kind S.N. een aanvraag in om machtiging van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Op 19 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt gemotiveerd zijn:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL TOT TERUGBRENGING**

In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 20/05/2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing :

- *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:*

•

Op 20/05/2014 werd er voor het minderjarige kind een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 § 4,1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980). Als staving voor de aanvraag werden een aantal bewijzen voorgelegd waaronder : een kopie van het Duits paspoort van de minderjarige, een attest van verzekeringsinstelling Securex (attest sociaal verzekerde - ziekteverzekering) dd. 19/08/2014, de arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur Belgian Vending Center BVBA dd. 18/12/2012 (start op 20/12/2012) van de moeder [...] (76.09.16 526-71 ov.nr. 7620327), vier loonfiches (febr.-mrt-apr-mei 2014)

Belgian Vending Center BVBA, een OCMW attest dd. 19/08/2014 (geen financiële steun) op naam van moeder [...], een OCMW attest dd. 19/08/2014 (geen financiële steun) op naam van vader [...], attesten van de RVA voor moeder [...] en vader [...] dat zij geen werkloosheidsdossier hebben en geen uitkeringsgerechtigde werkloze zijn dd. 19/08/2014 en de arbeidsovereenkomst van [...] (Honorarvertrag van 01/03/2014 töt 01/03/2016).

Aan de hand van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat het minderjarige kind aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40§ 4,1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50§ 2,4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen verkrijgen. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker immers over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dit kan op basis van de voorgelegde bewijzen van inkomsten niet besloten worden. De voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonstroken (Belgian Vending Center BVBA) van de moeder van betrokkene kunnen niet weerhouden als bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen, aangezien uit verder onderzoek is gebleken (gegevens RSZ databank) dat het om achterhaalde tewerkstelling betrof. De tewerkstelling van de mevr. [...] werd op 16/09/2014 beëindigd. Nergens uit het dossier blijkt dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan. Hieruit dient dan ook besloten te worden dat zij heden geen inkomen verwerft, waarop de minderjarige zich kan beroepen om het verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen verkrijgen. Aan de hand van de aangeleverde arbeidscontract van dhr. [...] kan dit evenmin. Na analyse van het document blijkt het om tewerkstelling in Duitsland te gaan. Uit de aangeleverde bewijsstukken kan echter niet blijken welke het inkomen is dat hij verkrijgt uit deze tewerkstelling (geen loonstroken of storting op bankrekening). Er werd op basis van de voorgelegde stukken, in het administratief dossier, niet aangetoond dat hetgezin en daarmee ook het minderjarig kind over bestaansmiddelen beschikt die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en reaalmaat van het inkomen, alsook de gezinslast. Uit onderzoek kon worden vastgesteld dat het gezin in totaal negen personen omvat (twee volwassenen en zeven minderjarige kinderen). Gewoonweg veronderstellen, omdat de ouders heden geen OCMW steun genieten, geen werkloosheidsdossier hebben of uitkeringsgerechtigde werkloze zijn, dat zij over voldoende inkomsten beschikken, is dus helemaal geen optie. Op basis van de elementen in het dossier moet besloten worden dat er niet is aangetoond dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn.

Een verblijf van meer dan drie maanden kan derhalve niet worden toegestaan.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om

aan de heer [...] het bevel te geven om de genaamde [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.”

1.3. Op dezelfde datum wordt de tweede bestreden beslissing betekend, die als volgt luidt :

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art. 7, al. 1.2°: de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. ZIE VOORZIJDDE BIJLAGE 20. Gezien de vader tewerkgesteld is in Duitsland, kan de vader verblijfsrecht bekomen in Duitsland en kan het minderjarig kind daar ook de nodige opvang krijgen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat het feit dat de bestreden “beslissing” vervat is in een enkele akte, de zgn. *bijlage 20*, niet belet vast te stellen dat het hierbij in werkelijkheid om twee onderscheiden beslissingen gaat, met name enerzijds de beslissing waarbij een aanvraag om verblijf geweigerd wordt en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat beide beslissingen in dezelfde akte ter kennis werden gebracht, staat niet in de weg dat beide componenten van de akte verschillende rechtsgevolgen hebben. Daarbij moet worden vastgesteld dat de bevelscomponent steunt op de verblijfsweigering, zodat de eventuele onwettigheid van het bestreden bevel niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat de weigering van verblijf onwettig moet worden bevonden.

2.2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet, het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41. 2 , a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het samenwerkingsbeginsel. Zij adstrueren het middel als volgt:

“Als staving voor de aanvraag werden de volgende bewijzen van voldoende bestaansmiddelen voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur Belgian Vending Center BVBA dd. 18/12/2012 van de moeder van verzoeker.

- Vier loonfiches (febr – mei 2014) van Belgian Vending Center BVBA.

- OCMW attest dd. 19/08/2014 (geen financiële steun) op naam van vader [...].

- OCMW attest. Dd. 19/08/2014 (geen financiële steun) op naam van moeder [...].

- Attesten van de RVA voor moeder en vader dat zij geen werkloosheidsdossier hebben.

- Arbeidsovereenkomst van [...] (Honorarverdrag van 01/03/2014 tot 01/03/2016).

Ondanks deze bewijzen, weigerde verwerende partij de aanvraag omwille van de volgende redenen:

- De tewerkstelling van de moeder van verzoekende partij werd (tijdelijk) gestopt.

- De tewerkstelling van de vader in Duitsland is onduidelijk.

Verzoekende partij wenst er in de eerste plaats op te wijzen dat zij in de drie maanden die zij kreeg om bewijzen voor te leggen alle nodige bewijzen heeft voorgelegd. Ze bracht bewijzen voor dat zowel haar moeder als haar vader werken, en dat zij niet ten laste vallen van het OCMW, noch van de RVA. Op het moment van de aanvraag en in de periode van drie maanden volgend op de aanvraag, legde verzoekende partij alle nodige bewijsstukken neer. Verzoekende partij voldeed dus aan al haar verplichtingen met betrekking tot haar aanvraag en bracht alle nuttige informatie voor omtrent haar financiële situatie op DAT moment. De aanvraag en bewijsstukken werden vervolgens doorgestuurd naar verwerende partij in Brussel die een bijkomend onderzoek deed en ontdekte dat er zich nieuwe

feiten hadden voorgedaan, namelijk dat de moeder van verzoeker (tijdelijk) gestopt was met werken, en dit omwille van ouderschapsverlof. Op het moment van de aanvraag en in de drie maanden volgend op de aanvraag (tot op het moment van het doorsturen naar verwerende partij in Brussel), wist de moeder van verzoeker echter zelf nog niet dat ze tijdelijk zou moeten stoppen met werken. Ze kon verwerende partij hier dan ook (nog) niet van op de hoogte brengen. Verzoekende partij kreeg geen enkele mogelijkheid om uitleg te verschaffen omtrent de tijdelijke stopzetting van haar tewerkstelling. Ook kreeg verzoekende partij geen mogelijkheid om bijkomende uitleg te verschaffen over de aard van tewerkstelling van haar vader. Nochtans heeft verwerende partij de plicht om samen te werken met verzoekende partij om na te gaan of aan alle voorwaarden voldaan is. Verwerende partij had dus in plaats van de aanvraag botweg te weigeren, bijkomende informatie moet vragen aan verzoekende partij. Dat op verwerende partij een 'procedurele samenwerkingsplicht' rust, werd bevestigd door Uw Raad in arrest nr. 121 846 van 31 maart 2014 (zie stuk nr. 2):

« Sur la première branche du moyen unique pris, l'on observe qu'en termes de recours, la partie requérante soutient que le montant des allocations perçues par l'épouse du requérant est un montant net et que si la partie défenderesse en doutait, elle aurait dû, en vertu des principes de bonne administration et de loyale collaboration, demander plus d'informations au requérant.

Dans une lecture bienveillante de la requête, le Conseil considère, au vu de la teneur du développement de la partie requérante, que celle-ci a voulu invoquer le principe de collaboration procédurale.

En l'espèce, à la lecture du dossier administratif, le Conseil relève que l'attestation du SPF Sécurité Sociale produite indique effectivement les montants perçus par l'épouse du requérant mais qu'elle ne précise toutefois pas s'il s'agit de montants bruts ou nets.

Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On ne peut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistances (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 % du RIS ».

4.1.3. En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a violé le principe de collaboration procédurale en ne permettant pas au requérant d'apporter une information complémentaire quant à la valeur brute ou nette des montants perçus par son épouse et en motivant la décision querrellée de la sorte.

4.2.1. En termes de requête, la partie requérante se réfère également à l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la Loi et elle expose que le requérant et son épouse vivent dans un appartement dont le loyer est faible, à savoir 385 euros et qui leur reste dès lors un disponible de 1142, 69 euros pour leur frais de nourriture et les autres charges. Elle fait grief à la partie défenderesse de ne pas avoir suffisamment examiné la situation du requérant.

Le Conseil rappelle, qu'aux termes de l'article 40 ter, alinéa 2, de la Loi, le citoyen belge rejoint doit, en ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40 bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, de la même loi, démontrer « qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.

L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail ».

L'article 42, § 1er, alinéa 2, de la Loi prévoit quant à lui que « En cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visée à l'article 40bis, § 4, alinéa 2 et à l'article 40ter, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant ».

4.2.2. En l'occurrence, en dehors du fait qu'en tout état de cause, l'obligation de collaboration procédurale s'imposait à la partie défenderesse dans le cas d'espèce, à considérer que les revenus démontrés n'atteindraient pas le seuil des 120 % du revenu d'intégration sociale requis, le Conseil observe que la décision attaquée est fondée sur la considération que « en outre, rien n'établit que le

montant net est suffisant pour répondre aux besoins du ménage (frais de logement (loyer de 385 €), frais d'alimentation, frais de santé, frais de mobilité, frais de chauffage, assurances et taxes diverses,...), et donc la personne concernée ne prouve pas que le membre de famille rejoint dispose de moyens d'existence suffisants au sens de l'article 40ter et de l'article 42 § 1er, alinéa 2 de la Loi du 15/12/1980 ».

Il relève toutefois qu'il ne ressort ni de la décision entreprise, ni du dossier administratif, au terme de quelle analyse et sur la base de quels éléments la partie défenderesse est parvenue à cette conclusion et, partant, qu'il est dans l'impossibilité de vérifier si la partie défenderesse a tenu compte « des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille » selon les termes de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la Loi, alors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, comme l'a rappelé la Cour de Justice de l'Union européenne dans l'arrêt Chakroun (arrêt du 4 mars 2010, rendu dans l'affaire C-578/08, § 48). Au contraire d'un tel examen concret, la partie défenderesse se borne en effet à énumérer les divers frais et charges auxquels doit faire face un ménage, sans aucune indication précise, ni même estimation, de leurs montants respectifs, excepté en ce qui concerne le montant du loyer mensuel.

4.2.3. Le Conseil estime dès lors que la partie défenderesse a méconnu la portée de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la Loi.

4.3. Il résulte de ce qui précède que la première branche du moyen unique est fondée et suffit à justifier l'annulation de la décision attaquée. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner la seconde branche de ce moyen qui, à la supposer fondée, ne pourrait entraîner une annulation aux effets plus étendus. »

Verbonden hiermee dient er gewezen te worden op het hoorrecht zoals vervat in het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C-7/98, *Jurispr. blz. I-1935*, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz. I-10369*, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van

23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz.* I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz.* I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz.* I-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

Een bijlage 20 die wordt afgeleverd aan een Duitse onderdaan is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Terugkeerrichtlijn*). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in verzoekers geval.

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoeker, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur aangaande het feit dat de aanvraag onvoldoende geactualiseerd is, had verzoeker bijkomende bewijzen kunnen overmaken.

Indien verwerende partij aan haar verplichting onder artikel 41.2 van het Handvest om verzoeker te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing had voldaan, dan had verzoekende partij kunnen uitleggen dat ze slechts tijdelijk gestopt was met werken omwille van ouderschapsverlof, dat ze opnieuw zou beginnen werken na een paar maanden en dan had ze meer informatie kunnen verschaffen over het loon van haar vader. Bovendien is belangrijk te vermelden dat verzoekers moeder reeds twee jaar gewerkt heeft en dat zij dan ook recht heeft op werkloosheidsuitkering of betaald ouderschapsverlof. Deze uitkeringen vallen NIET onder het sociale bijstandstelsel en mogen derhalve wel in aanmerking genomen in het kader van huidige aanvraag. Verwerende partij had hierover navraag moeten doen en de kans is overigens meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval.

Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen. Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19).”

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Voorts ging verwerende partij ook op onzorgvuldige en onredelijke wijze te werk door geen bijkomende informatie te vragen aan verzoekende partij.”

2.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. Verzoekers beriepen zich in naam van hun minderjarig kind op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, 1e lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling heeft *“iedere burger van de Unie [...] het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:*

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.2.4. *In casu* weigert verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen, omdat niet is aangetoond dat het Duitse kind beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Hiertoe wordt gesteld dat de inkomsten in hoofde van de moeder, tweede verzoekster, niet kunnen worden weerhouden aangezien uit de RSZ-databank blijkt dat de tewerkstelling sedert 16 september 2014 werd beëindigd en niet blijkt dat zij thans nog een inkomen verwerft. Met betrekking tot de inkomsten van de vader, tweede verzoeker, blijkt dat het voorgelegde arbeidscontract een tewerkstelling in Duitsland betrof en dat er geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd aan de hand waarvan kan worden bepaald welk inkomen wordt verkregen uit deze tewerkstelling. Daarnaast wordt vastgesteld dat het gezin uit negen personen bestaat, zodat aldus niet wordt aangetoond dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn.

Verzoekers betwisten deze motivering niet als dusdanig, doch voeren aan dat bijkomend onderzoek moest worden verricht.

2.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat dit artikel en het erin vervatte recht om gehoord te worden krachtens artikel 51, eerste lid van het Handvest blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het weigeren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekers konden naar aanleiding van hun aanvraag d.d. 20 mei 2014 alle gegevens meedelen die zij nuttig achtten, waardoor zij thans bezwaarlijk de gemachtigde van de Minister kunnen verwijten dat deze zou zijn tekortgeschoten in zijn hoorplicht. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126).

Waar verzoekers in dit verband aanvoeren dat zij niet vooraf wisten dat tweede verzoekster ouderschapsverlof zou nemen en haar aldus de gelegenheid moest worden geboden om uitleg te verschaffen omtrent de tijdelijke stopzetting van de tewerkstelling, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot loutere en niet gestaafde beweringen. Verzoekers voeren aan dat tweede verzoekster ingevolge het opnemen van ouderschapsverlof over een recht beschikt tot een werkloosheidsuitkering. Er worden bij het verzoekschrift geen stukken toegevoegd met betrekking tot de loopbaanonderbreking, noch het feit dat zij hiervoor uitkeringen zou ontvangen. Te dezen kan slechts worden vastgesteld dat de vaststelling dat verzoekster sedert 16 september 2014 gestopt is met werken en niet over andere inkomsten blijkt te beschikken, correct is. Verzoekster laat na enig concreet element aan te brengen waaruit blijkt dat het horen van verzoekster elementen aan het licht had kunnen brengen die de strekking van de bestreden beslissing konden beïnvloeden.

Ook waar verzoekers aanvoeren dat zij eveneens moesten gehoord worden met betrekking tot de tewerkstelling van de vader, tweede verzoeker, duiden ze niet aan op welke wijze dit horen een invloed kan hebben op de strekking van de bestreden beslissing. Er werd niet enkel gemotiveerd dat de tewerkstelling in Duitsland gesitueerd is, maar ook dat er niet kan worden vastgesteld welk inkomen verzoeker heeft aan de hand van deze tewerkstelling. Er werden geen loonstroken of stortingen op een bankrekening voorgelegd. Aldus werd terecht gemotiveerd dat ook in hoofde van de vader, tweede verzoeker, geen inkomen kon worden vastgesteld dat aantoonde dat het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt om aanspraak te maken op het verblijfsrecht. Het komt aan de aanvrager van een verblijfsvoordeel toe alle bewijselementen over te maken om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1e lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij momenteel niet vallen onder het sociale bijstandstelsel, werd in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het enkele feit actueel geen OCMW steun te genieten, geen werkloosheidsdossier te hebben of uitkeringsgerechtigde werkloze te zijn, hen niet vrijstelt aan te

tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Overeenkomstig 2° van artikel 40, §4, dienden zij immers aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ze ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. De loutere verklaring dat verzoekers actueel niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel volstaat bijgevolg niet om vast te stellen dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet.

Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat zij indien zij, nadat zij de elementen met betrekking tot hun aanvraag hadden overgemaakt, opnieuw zouden zijn gehoord, daadwerkelijk nieuwe elementen hadden kunnen aanbrengen die een invloed zouden hebben gehad op de besluitvorming.

2.2.6. Uit hogerstaand bespreking volgt eveneens dat de bestreden beslissing steunt op feitelijke correcte vaststellingen en dat er aan deze vaststellingen de juiste juridische kwalificaties werden gegeven. Verzoekers tonen niet aan dat het besluit kennelijk onredelijk zou zijn. Er wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Verzoekers tonen evenmin aan dat werd nagelaten met alle elementen van de zaak rekening te houden, noch dat het besluit van de bestreden beslissing niet in verhouding zou staan met de motieven ervan. Er wordt aldus evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de evenredigheidsbeginsel aangetoond.

Ook met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen procedurele samenwerkingsplicht, blijkt evenmin dat verzoekers *in concreto* andere elementen zouden hebben bijgebracht die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het door verzoekers uitvoerig geciteerde arrest van de Raad, heeft, daargelaten de vaststelling dat het Belgische rechtstelsel geen bindende precedentwerking kent, betrekking op geheel andere feiten dan de huidige zaak. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekers de mogelijkheid hebben gehad had om alle nuttige bewijzen voor te leggen van de bestaansmiddelen van hun minderjarig kind en dat zij nalaten concreet aan te tonen welke bijkomende elementen een bijkomend onderzoek alsnog aan het licht had kunnen brengen. Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een tweede, in het verzoekschrift foutief aangeduid als “*derde*”, middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel. Zij lichten het middel toe als volgt:

“Verwerende partij beging een schending van artikel 8 EVRM door verzoekende partij een bevel tot terugbrenging te betekenen. Dit bevel wordt door verwerende partij als volgt gemotiveerd: “Gezien de vader van de betrokkene tewerkgesteld is in Duitsland kan de vader verblijfsrecht bekomen in Duitsland en kan het minderjarig kind daar ook de nodige opvang krijgen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu vormt verzoekende partij een gezin met zijn moeder en vader en broers en zussen. Verwerende partij is op de hoogte van dit gezinsleven en betwist dit gezinsleven ook niet. Bovendien is verwerende partij op de hoogte van het feit dat de vader van verzoekende partij van Oekraïense nationaliteit is, de moeder van verzoekende partij van Israëlische nationaliteit is en hij de Duitse nationaliteit heeft. Derhalve is het niet zo vanzelfsprekend om zich in Duitsland te vestigen, zoals verwerende partij lijkt te poneren.

In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de

'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie-en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke, verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets.

In casublijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Raza t. Bulgarije, nr. 31465/08, 11 februari 2010).

Zoals reeds aangehaald, neemt verwerende partij niet in overweging dat de leden van het gezin van verzoekende partij verschillende nationaliteiten hebben en zich dus niet zomaar eender waar kunnen vestigen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met het gezinsleven van verzoekende partij. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde dan ook uiterst onzorgvuldig.

Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM."

2.3.2. Verzoekers duiden in het middel de toepassing van artikel 8 van het EVRM en wijzen er terecht op dat het *in casu* om een eerste toelating op het grondgebied gaat. De Raad merkt dienaangaande op dat het door artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Het middel strekt er aldus niet toe aan te tonen dat de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag werd geweigerd onwettig is, maar strekt er in hoofdzaak toe te verhinderen dat het gezin van elkaar gescheiden wordt. Het middel kan aldus enkel strekken tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat tegelijk met de thans bestreden beslissing ook aan de overige gezinsleden het verblijf werd geweigerd en een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Aldus strekte de bestreden beslissing, op het ogenblik dat zij werd genomen, er niet toe het gezin van verzoekers te scheiden.

Evenwel blijkt met betrekking tot de overige minderjarige kinderen van het gezin dat de Raad bij arresten nrs. 141 592, 141 593, 141 595, 141 596 en 141 597 van 24 maart 2015 de beslissingen tot weigering van verblijf met verwijderingsmaatregel heeft vernietigd. Gelet op de terugwerkende kracht van deze vernietigingsarresten zijn deze beslissingen uit het rechtsverkeer verdwenen en moeten zij geacht worden *ab initio* niet te zijn genomen. In die omstandigheden moet worden vastgesteld dat het bevel ten aanzien van verzoekers en hun minderjarig kind tot gevolg heeft dat zij worden gescheiden van de overige minderjarige kinderen van het gezin. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de huidige stand van het geding dan ook aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die een verblijf van meer dan drie maanden weigert en hebben een

gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel tot terugbrenging. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging, wordt vernietigd voor wat betreft het bevel tot terugbrenging.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft het bevel tot terugbrenging.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT